

Oponentský posudek na bakalářskou práci Antonína Kreutzera „Veřejný zájem“

Z formálního hlediska se na první pohled zdá, že autor předložil práci prostou mnoha překlepů a jazykových chyb (byť i ty v práci najdeme jako nejspíše v každé z delších kvalifikačních prací), cituje používanou literaturu (což jsou převážně učebnice, příp. články z běžného i odborného tisku, pokud jsou dostupné online), práce je dostatečně dlouhá, aby ji bylo možné považovat za bakalářskou práci (přes 40 stran textu), obsahuje anglické resumé. Toto prvotní zdání však klame, přejdeme-li k obsahu.

Většinu textu totiž tvoří citace z mnoha různých zdrojů, ať již jde o zákonné texty, komentáře, učebnice (veřejné správy, správního práva či ekonomie), odborné texty (z různých online periodik) či novinové články. Obávám se, že autorova „metoda“ je následující: Shromáždí (v podstatě náhodně) různé texty, v nichž se vyskytuje sousloví „veřejný zájem“, a buď jejich obsah „převypráví“ (tehdy nepoužije kurzívu), anebo je rovnou „překopíruje“ (tehdy použije kurzívu). V takovémto shromažďování textů se dá pokračovat samozřejmě velmi dlouho, takže autor ustane, nejspíše z důvodů toho, že již má dostatečný počet převyprávěných či rovnou zkopírovaných stránek. Výsledkem je pak jakási „mozaika“, která dohromady nedává příliš smyslu. Autorovu práci nelze označit za kompilaci, protože v ní chybí jakákoli autorovo shrnutí problematiky a její analýza, na základě níž by se dopracoval k nějakým závěrům. V úvodu (na s. 1) sice čtenářům slibuje, že se pokusí zodpovědět na otázku, co je veřejný zájem, ale s přibývajícimi stránkami je čtenáři stále jasnější, že dočkat se pokusu o zodpovězení této skutečně obtížné otázky je stejně marné jako třeba čekání na příslovečného Godota. V závěru (na s. 46) pak autor konstatuje své překvapení z toho, kolik textů o veřejném zájmu existuje. Práce podobného typu mohou dnes úspěšně vykonávat počítače, které umějí fulltextově vyhledávat a příslušné texty řadit za sebe – člověka (tedy autora) pro podobné práce netřeba.

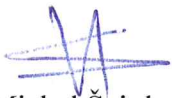
Hodnotit autorovy myšlenky je tedy obtížné proto, že jich v této „mozaice“ mnoho nenajdeme. Možná poněkud „prosvítají“ v těch částech práce, které autor neopsal, tedy v úvodu a závěru. Zde se pak setkáváme s všeobecně známými klišé – úředníci mají být morálně na výši, aby se ubránili korupci; nejasně definovaný veřejný zájem může vést ke korupci atp.

Práci k obhajobě nedoporučuji; autor by na ní měl ještě zapracovat a vyjasnit si např. to, jestli mají pravdu ekonomové pohybující se cca od 70. let v paradigmatu „public choice theory“, kteří existenci jakéhokoli veřejného zájmu popírají, anebo právníci, kteří na tento tradiční koncept stále ještě věří; jestli je možné veřejný zájem ztotožnit se zájmem většiny ve společnosti, anebo zájem veřejný může být i zájmem jednotlivce (např. jsou lidská práva jednotlivce ve veřejném zájmu?) apod.

Pokud by však autor přeci jen k obhajobě přistoupil, navrhuji tyto otázky k obhajobě:

1. Proč se na s. 39 nazývá preferenční skupina, která bude nejsilnější, Condorcetův vítěz? Souvisí to nějak s tzv. Condorcetovým paradoxem? A pokud ano, jak?
2. Moderní evropské státy se cca od počátku novověku ideově utvářely pod vlivem různých konceptů, přičemž jedním z nich je i koncept tzv. státního zájmu (ragion di Stato, raison d'État, Staatsräson). Co tento koncept v 16. a 17. století znamenal?

V Praze dne 14. května 2015

Michal Šejvl

katedra teorie práva FPR ZČU